

1

Ik ben te laat. Het eerste nummer van de playlist voor tijdens de warming-up is al bijna afgelopen.

De muziek die uit de geluidsinstallatie van het stadion komt is hard, zwaar en snel. Ze dreunt door me heen als ik het ijs op stap en naar de reservebank schaats, met mijn handschoenen onder mijn arm geklemd. Ik schud het stijve, zware gevoel van uitputting van me af na een dag die 's ochtends vroeg begon met trainen, gevolgd door zeven uur enerverend openbaar onderwijs. Ik zie op tegen het uur intensief oefenen, het gespannen, brandende gevoel in mijn spieren en het pure instinct van beweging en spel, maar tegelijkertijd heb ik er zin in.

Ik zie ook op tegen de uitbrander die ik ga krijgen omdat ik te laat ben, ook al heb ik een goede reden.

Ik pak een fles water en spuit wat in mijn mond voordat ik het bandje van mijn helm dichtknip en de tralies laat zakken.

'Hé, Princess.' Mijn ploeggenoot Justin 'Slacks' Swenson komt naast me schaatsen. 'Je bent te laat. Ik zou maar uitkijken als ik jou was, want captain Hot Shit is in een slecht humeur vandaag.' Justin heeft om de dag een andere naam voor onze cocaptain, Wes 'Hot Sauce' Millard.

Ik probeer wat van de spanning weg te lachen. 'Alsof ik dat nog niet wist,' zeg ik terwijl Justin wegschaatst.

'Dutch.' Het klinkt scherp. Nu gaan we het krijgen.

Ik draai om mijn as en pers mijn lippen op elkaar terwijl ik onze cocaptain recht in zijn ogen kijk. Zelfs door de tralies aan de voorkant van zijn helm heen zie ik een flits van irritatie in de ogen van Hot Shit – eh, Hot Sáúce Millard.

'Je bent te laat,' gromt hij. 'Onacceptabel.'

Ik rol met mijn ogen. 'Ik moest nablijven om met een van mijn leraren te

spreken, oké? Ik bedoel, voor zover ik weet komt school op de eerste plaats, toch?’

Ik haat het dat elke zin eindigt met een vraagteken, alsof ik om zijn goedkeuring vraag. Wat waarschijnlijk ook eigenlijk zo is.

Hij zucht. ‘Welke leraar?’ vraagt hij. De frustratie druipt ervan af.

Hij denkt dat ik lieg. Eikel.

‘Mevrouw Rieland. Journalistiek. Ze wees mijn idee voor een verhaal af. Nu tevreden?’

Ik vertel hem niet dat het al het derde idee voor een verhaal voor de gedrukte editie van de *Jack Pine* was dat ze deze week had afgewezen. Ik zal met iets goeds moeten komen – en snel.

Hij kijkt me nog iets langer aan en wendt dan zijn blik af. ‘Ga nou maar gewoon het ijs op, Dutch,’ moppert hij. Rapportcijfers kun je niet tegenspreken, hoewel ik een beetje verrast ben dat hij het niet op zijn minst probeert.

‘En noem me geen Dutch,’ snauw ik terwijl ik me bij mijn teamgenoten voeg, met Hot Sauce op mijn hielen.

In alle jaren dat ik ijshockey speel – elf in totaal, voor de Halcyon Lake Area-jeugdijshockeybond en in het team van de middelbare school, of dertien als je meerekent dat ik als kleuter op mijn achterwerk viel terwijl ik achter mijn broers aan schaatste – heb ik nooit een serieuze bijnaam gekregen.

De meeste jongens hebben er een, die meestal slaat op hoe ze spelen of een of andere verdraaide versie van hun achternaam is. Een van onze coaches begon mijn oudere broer Carter ‘Six Four’ te noemen toen we nog maar bij de F-pupillen zaten, omdat hij toen al ‘six foot four’ lang was, oftewel een meter drieënnegentig. De meeste mensen korten het af tot Six. Wes schijnt al jaren ‘Hot Sauce’ te worden genoemd omdat hij óveral chilisaus van het merk Cholula op doet. ‘Holls’ en ‘Holly’ kwamen tot nu toe nog het dichtst bij een bijnaam voor mij, totdat Hot Sauce bij ons in de stad kwam wonen, samen met zijn gigantische ego en zijn medaille omdat hij staatskampioen was geworden. Een jaar later pikte hij de plek van cocaptain in naast Carter.

Een plek die eigenlijk had moeten gaan naar iemand die al langer in het team zat, naar mijn mening. Maar mijn mening werd duidelijk niet gedeeld door het merendeel van mijn teamgenoten, die voor hem stemden.

‘Wat is je geheim?’ vraagt Justin me als ik achter hem kom schaatsen. ‘Ik had verwacht dat hij tegen je tekeer zou gaan.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Mijn onweerstaanbare charme, Slacks. What the fuck anders?’

Hij snuift. ‘Wat een taalgebruik weer, Princess.’

Ik ben een heleboel, maar ik ben geen prinses.

‘Hot Flash denkt dat hij beter is dan de rest omdat hij die stomme goal scoorde in de extra tijd waardoor ze de wedstrijd wonnen,’ gaat Justin verder. ‘Dan verhuist hij hierheen en slijmt bij de coach en voordat je het weet is hij captain.’ Hij is lekker op dreef nu, ook al is hij normaal een man van weinig woorden. Hij schaatst weg om een pass aan te nemen.

Justin en ik kennen elkaar al heel lang. We zijn teamgenoten sinds de D-pupillen, en ik vertrouw hem bijna net zoals mijn broers. En hij heeft aan mij al jaren een gemakkelijke vertrouwenspersoon. Twee maanden geleden was ik de eerste aan wie hij vertelde dat hij verliefd was op Joseph Lincoln, penningmeester van de zesde klas en hardloopkampioen. ‘Slacks-n-Tracks’, noem ik hen vaak; tenminste, nu ze een stelletje vormen en uit de kast zijn.

Ik volg de actie op het ijs, ik leun naar voren en wacht totdat Justin terugzwenkt om de puck naar mij te passen.

‘Dutch! Nu is het aan jou!’ schreeuwt Hot Sauce achter me. Dank u wel, captain Open Deur.

Ik neem de puck aan en ga ermee in de richting van het doel, waarna ik hem netjes langs de rechterschouder van de goalie schiet.

Yesss.

‘Mooi schot,’ zegt Carter van zijn plek dicht bij het doel.

Maar als ik achter in de rij aansluit, zegt Hot Sauce geen woord.

Vijf minuten voordat de training afgelopen is, blaast coach Giles op zijn fluitje en gebaart dat we bij hem moeten komen op de bank. Zijn gewoonlijk stoïcijnse gezicht verkreukelt tot iets wat op een glimlach lijkt. ‘Geweldig nieuws,’ zegt hij. ‘Heb net een berichtje gekregen van de activiteitencommissie. Halcyon Lake is dit jaar uitgekozen als een van de HockeyFest-steden.’

Carter joelt en Justin tilt me van het ijs en draait me rond terwijl de jongens enthousiast door elkaar heen beginnen te praten.

‘Holy shit,’ zegt Showbiz Schroeder. ‘Holy shit!’

Zo dicht bij vloeken is Showbiz nog nooit gekomen (wat bewonderenswaardig is gezien het aantal grofgebekte figuren in ons team), nog een bewijs dat deze aankondiging geen kattenpis is.

Minnesota staat bekend als de State of Hockey en naar het jaarlijkse HockeyFest-weekend wordt altijd door iedereen uitgekeken. Er worden vijf steden uitgekozen die de verschillende regio’s van de staat moeten vertegenwoordigen. Scouts van universiteiten uit het hele land komen kijken welke veelbelovende spelers ze een sportstudiebeurs willen aanbieden, en soms

zijn er zelfs scouts van de NHL (National Hockey League), de nationale ijshockeycompetitie. Sommige mensen zien HockeyFest als een populariteitswedstrijd en ook al staat er nergens zwart-op-wit dat je een fatsoenlijke staat van dienst moet hebben, toch weet iedereen dat je die wel moet hebben om in aanmerking te komen.

Het team wordt stil en de coach vervolgt zijn verhaal. ‘Eén van de gastheerstedes wordt uitgekozen, en daarvan wordt de wedstrijd over de hele staat op televisie uitgezonden. Vorig jaar zond vervolgens zelfs een landelijke televisiezender die wedstrijd uit. Dit zou een geweldige kans voor ons zijn. En ik neem aan dat jullie allemaal de selectieprocedure kennen.’

Een paar van de jongens knikken, en ik bijt op mijn onderlip. Jason Fink, een maffe sportpresentator van een van de nieuwszenders uit de Twin Cities (de buursteden Minneapolis en Saint Paul), reist de hele staat rond en interviewt spelers uit het team van elke stad over wat hun stad bijzonder maakt, en kijkers stemmen dan op hun favoriet. Degenen die vorig jaar wonnen, toen de wedstrijd landelijk werd uitgezonden, kwamen uit Mondale-Petersburg in Noordwest-Minnesota, dat beroemd is omdat ze zeven keer goud hebben behaald bij de Olympische Spelen, vijf keer staatskampioen zijn geweest, en een stadion hebben in de vorm van een reusachtige ijshockeypuck.

En Halcyon Lake? Wij hebben een onlangs gerenoveerde openluchtijshockeybaan die oorspronkelijk in 1930 is gebouwd en Hole in the Moon heet. Hij heeft stenen muren en een stenen kantine, en hij staat op de nationale monumentenlijst.

En we hebben mij.

‘Het meisje’.

Ik krimp ineen als de coach zijn blik op mij richt. ‘Fink zal spelers van een paar teams interviewen – het meisjesteam, een paar D-pupillen – en Holland.’

Alle jongens draaien zich om om me aan te staren alsof het een choreografie is die rechtstreeks is overgenomen uit *High School Musical*. Ik kijk omlaag naar mijn schaatsen.

‘Holland,’ zegt Carter. Ik kijk naar hem en hij knikt. ‘Diep ademhalen,’ vormt hij geluidloos met zijn mond.

Ik adem vier tellen in, houd de lucht vast en blaas zes tellen lang uit door mijn mond. Dit is iets nieuws wat de coach ons aan het begin van het seizoen heeft geleerd en waarvan ik dacht dat het volslagen onzin was, totdat ik besefte dat het daadwerkelijk werkte. Ik haal nog een keer adem.

‘Holland heeft er een hekel aan om in het middelpunt van de belangstel-

ling te staan,' zegt Luke Abbott, de middelste speler van mijn lijn, niet onsympathiek.

Hij heeft gelijk. Ik hoefde me er nooit druk te maken over dat ik 'het meisje' was totdat ik in mijn eerste schooljaar in het tweede team van de school kwam, en het plotseling een nieuwtje was dat er een meisje meespeelde in het jongensteam. Ik heb er alles aan gedaan om uit de schijnwerpers te blijven. Ik schrijf de artikelen. Ik speel er niet de hoofdrol in.

Hmm. Misschien zou ik een artikel kunnen schrijven over HockeyFest. Ik denk niet dat mevrouw Rieland dát idee zou afwijzen.

'Nou,' zegt Hot Sauce, terwijl hij naar me toe schaatst en me op mijn schouder klopt. 'Ik denk dat Dutch zich dan maar moet opofferen voor het team.'

Ik schud zijn hand van me af en kijk hem geërgerd aan. Heel even zie ik iets in zijn gezicht wat alleen maar kan worden omschreven als "intense frustratie".

Dat gevoel is wederzijds, makker. Op dit moment kan ik niet eens tegen hem zeggen dat hij me niet Dutch moet noemen, omdat ik bang ben dat er dan nog andere, gemenere woorden meekomen. Of dat ik zal beginnen te huilen, wat nog veel, veel erger zou zijn.

'Ze heeft een geweldig verhaal,' zegt de coach. 'En jullie kennen het allemaal. Ik weet verder nog niet veel meer, maar ik kan wel zeggen dat Hollands interview gepland staat voor zaterdag over een week. En ze gaan ergens in die week een ploeg sturen om de training te filmen. Morgen weet ik meer. Dat is alles wat ik nu heb.'

Meer dan genoeg. Ik draai me om en schaats weg, en ben als eerste van het ijs af.

2

Als je het enige meisje in het jongensijshockeyteam bent, heeft dat om precies te zijn één voordeel: mijn eigen privékleedkamer. Die is natuurlijk niet echt van mij. Het is de vrouwenkleedkamer in het stadion, en wanneer ons team traint, zijn er geen andere vrouwen in de buurt. Nou ja, behalve Darla dan, die een kraampje heeft, en soms haar dochter Molly, die een jaar jonger is dan ik en bijspringt op avonden dat er een wedstrijd is.

Het is stil in de kleedkamer, vooral na de luidruchtige ontvangst van het nieuws van de coach. Ik geniet van de rust, maar trek toch snel mijn stinkende, zweterige sportkleren uit en doe een spijkerbroek en een schoon T-shirt aan. Vandaag is dat een T-shirt met lange mouwen van de Foo Fighters. Zacht, verwassen antracietgrijs met het logo van de dubbele F, omgeven door de naam van de band en de tekst WASTING LIGHT in een ronde rand. Mijn lievelingsband, mijn lievelingsalbum, en het eerste waarnaar ik grijp wanneer de stress en de druk toenemen. Ik heb zelfs mijn blog naar het album genoemd. Ik weet vrij zeker dat er in de zeer nabije toekomst wat 'wasting light' zal zijn.

Ik sla mijn sporttas over mijn schouder en loop naar de hal om daar op Carter te wachten. De juniorenwedstrijd zal zo meteen wel beginnen, want ouders die als vrijwilligers werken, hebben bij de hoofdingang een tafel neergezet om de toegangsprijs à drie dollar in ontvangst te nemen en programma's uit te delen. Ik ga bij een pilaar naast het kraampje van Darla staan om de drukte te ontlopen.

Twee mannen van in de vijftig of zestig overhandigen hun knisperende eendollarbiljetten bij het tafeltje en gaan in de korte rij voor het kraampje staan.

'Het is gewoon beschamend,' hoor ik een van de ouwe knarren zeggen. Ik herken hem, het is George van Third Street Rental, de dvd- en videogame-

verhuurzaak. Niet dat ik veel tijd besteed aan het huren van films, maar ik ben er een keer of twee binnengestapt voor hun andere lokkertje: zelfgemaakte popcorn in alle smaken die je maar kunt bedenken. George is niet bepaald de vriendelijkste man van de stad, niet tegen mij tenminste.

Zijn makker, de eigenaar van Pete's Hardware in Main Street, knikt instemmend. 'Beschamend,' herhaalt hij.

'Het kan me niet schelen als ze denken dat ze daardoor meer kans maken op die uitzending. Dat die meid met de jongens speelt, is een blamage voor die prachtige sport.'

Het voelt als een stomp in mijn maag.

Een blamage voor die prachtige sport.

Die heb ik al een keer of tweehonderd gehoord.

'Om nog maar te zwijgen van het zeer reële risico. IJshockey is te ruw voor meisjes,' zegt Pete. 'Mijn kleindochter wilde op ijshockey en haar vader zei: "Daar komt niks van in." Nu doet ze aan kunstschaatsen. Wat denkt Marcus Delviss wel, dat hij zijn enige dochter met die jongens laat spelen?'

Ik rol met mijn ogen. Wat Marcus Delviss wel denkt? Hoe fucking geweldig zijn dochter is, om maar eens iets te noemen.

'En ze neemt de plek in waar iemand anders eigenlijk recht op heeft. Het is een jóngensijshockeyteam.'

'Ze hadden haar in elk geval nooit uit het tweede naar het eerste team moeten laten gaan. Nu is er ergens een jongen die nooit kans zal maken op het eerste team omdat zij zijn plek heeft ingepikt.'

Die plek heb ik verdiënd.

Hoe vaak ik het ook hoor, dit soort dingen doet nog steeds pijn. Ik doe mijn ogen dicht, laat mijn hoofd tegen de pilaar zakken en klem mijn lippen op elkaar om te voorkomen dat ik er iets van zeg. Want dat zou alleen maar olie op het vuur gooien.

Pete bestelt twee kopjes koffie voor hen en stopt het wisselgeld in de fooi-epot. Met de foaien van vanavond wordt het komende juniorenjongens-toernooi in Saint Paul gefinancierd. Ik wil al het geld in die pot erom verdedden dat Pete en George hun zuurverdiende geld niet zouden overhandigen voor een meisjesteam.

De middelbare school heeft ook een meisjesteam en het is niet dat ik niet met hen wil spelen of dat ik vind dat ik te goed voor hen ben. Ik ben al van jongs af aan gewend om met mijn broers, met jongens te spelen. Ik hou van de extra uitdaging. Ik vind het fijn om mezelf te pushen. Mijn vader en mijn broers hebben me ook gestimuleerd. Ze hebben me nooit anders behandeld

omdat ik een meisje ben. Ik heb hard gewerkt om dit te bereiken. Dit is mijn plek. Einde verhaal.

Ik kijk nors wanneer George en Pete door de dubbele deuren naar de ijs-hockeybaan lopen. Ze kunnen de pot op.

Mijn norske blik wordt nog norser wanneer ik Hot Sauce tegen een pilaar zie leunen aan de andere kant van de hal, waar hij op zijn telefoon aan het scrollen is. Shit. Ik hoop maar dat hij die twee ouwe knarren niet heeft gehoord. Het zou best kunnen dat hij het met ze eens is.

Ik zal maar net doen alsof hij daar niet staat, en wat koffie halen voor de terugrit.

‘Hé, Darla,’ zeg ik terwijl ik de zware tas bij mijn voeten neerzet en tegen de toonbank van het kraampje leun. ‘Verse pot?’

‘Ik heb net Pete en George het laatste beetje gegeven, maar met een minuutje heb ik weer een verse pot als je wilt,’ zegt Darla.

Ik voel een buitenproportionele hoeveelheid genoegdoening dat Pete en George de prut van de vorige pot hebben gekregen.

Ik klets nog wat met Darla (en blijf Hot Sauce negeren – waarom is hij hier eigenlijk nog steeds?) totdat het licht op het koffiezetapparaat uitklikt. Ze roept tegen Molly dat ze er een large van moet maken. ‘Twee klontjes suiker en een kuipje melk. Vergeet het rietje niet voor onze meid.’

Molly schenkt de koffie in, giet er twee zakjes suiker en een kuipje room in, en roert even met een houten staafje. Ze doet voorzichtig het deksel erop, pakt een rietje en loopt naar de toonbank. Ze richt het rietje op mij. Ik steek mijn hand ernaar uit, maar ze trekt het terug.

‘Weet je dat Amerikanen elke dag vijfhonderd miljoen plastic rietjes gebruiken? Waar denk jij dat die rietjes terecht komen?’

Daar gaan we weer. Molly is al zolang als ik me kan herinneren aanvoerder van de activiteiten voor Earth Day op school. Ze werd vegetariër toen ze twaalf was. Toen ze veertien was, ging ze een partnerschap aan met de energiecoöperatie om elk huishouden in Halcyon Lake van twee herbruikbare boodschappentassen te voorzien, en ze wist de plaatselijke supermarkt over te halen geen plastic tasje meer te gebruiken. Ze is niet te stuiten.

‘De vuilnisbelt?’ waag ik.

‘Als we geluk hebben!’ zegt ze. ‘Eerder in de neus van een arme zeeschildpad! Aan plasticafval gaan elk jaar miljóenen zeevogels dood. Onder andere door rietjes.’

‘Maar goed dat we dan zo ver van de oceaan zijn,’ mompelt Darla.

‘En onze méren dan, mama?’ vraagt Molly. ‘Ónze vogels? Ónze vissen?’

Darla rolt met haar ogen.

‘Nee, het geeft niet,’ zeg ik. ‘Ik wil het best weten.’ Molly houdt aarzelend het rietje voor me op en ik pak het af voordat ze zich kan bedenken, scheur de dunne papieren verpakking open met mijn tanden en laat het rietje in het gat in het deksel glijden. ‘Ik zou heel graag een artikel over je willen schrijven voor de *Jack Pine*. Misschien voor Earth Day?’

Ze knikt enthousiast.

Ik leg mijn hand in mijn nek en masseer mijn gespannen spieren. Ik begon een paar jaar geleden alles met een rietje te drinken na een akelige klap die tot gevolg had dat ik struikelde en recht voorover tegen de boarding knalde, met een lichte hersenschudding als resultaat. Als ik mijn hoofd achteroverkantelde om te drinken werd ik duizelig. Van de hersenschudding ben ik hersteld, maar niet van de rietjesverslaving.

Laten we wel wezen. Op dit moment heb ik belangrijker dingen aan mijn hoofd dan me druk maken om een rietje dat in de neus van een zeeschildpad vastzit.

Ze is overgegaan op haar gebruikelijke verhaal over plastic tasjes als de deuren tussen de hal en de ijsbaan openknallen en de jongens de ruimte vullen met hun grote ego’s, lawaai en stank.

‘Hé, Holland.’

Ik draai me om en zie Jack ‘Lumberjack’ Lewis tegen de toog leunen. Jack is een jaar jonger dan ik, een maatje van mijn jongere broer Jesse. Hij is de centrumspits van het tweede team, is topscorer van het team, en valt nu en dan in bij het eerste. Verwaand. Irritant. Vooral wanneer hij zijn lange haar uit zijn gezicht zwiept. Hij heeft vanmiddag met ons schaatstraining gedaan.

‘O hallo, Jack,’ zeg ik en ik richt mijn aandacht weer op Molly. ‘Dank je wel voor de tip.’

Ze zucht. ‘Holland. Ik zeg dit al maanden tegen je. Ik heb net de supermarkt en de drogist zover gekregen dat ze metalen rietjes in het assortiment opnemen, dus haal er daar wat van, oké?’

‘O, oké, tuurlijk,’ zeg ik en daarna keer ik me weer om naar Lumberjack, die om de een of andere reden aan mijn mouw trekt. ‘Wat is er?’

‘Spannend dat van HockeyFest, hè?’ zegt hij.

‘Yep.’ De p knalt eruit.

‘En zo cool dat jij geïnterviewd gaat worden.’

Ik knipper met mijn ogen. Lumberjack woont nu ongeveer drie jaar in de stad, en ik ken hem niet zo goed als de andere jongens. Ik weet niet zo goed waar hij heen wil. ‘Ja, en?’

‘En,’ zegt hij met een knipoog. ‘En ik dacht zo dat we misschien wel uit konden gaan na de pastamaaltijd vrijdagavond.’

Dáár wil hij dus heen. ‘Wat?’

‘Uitgaan? Naar de bioscoop misschien, of...’

Ik vorm mijn lippen tot iets wat op een gespannen glimlach lijkt. ‘Wauw, dank je wel, Jack, maar ik kan niet.’

Ik zorg er wel voor dat ik níét zeg dat ik niet met hem uit kan op vrijdagavond, want dat zou de deur open laten staan voor een andere avond. En die deur staat absoluut níét open.

‘Dat geeft niet,’ zegt hij. ‘Wat vind je dan van zaterdag na de wedstrijd?’

Mijn glimlach verdwijnt. ‘Nee, dank je wel.’

Jack trekt een rimpel in zijn voorhoofd. ‘Volgend weekend?’

Zelfs als ik zou overwegen om te daten met een teamgenoot, wat niet zo is, is mijn verdraagzaamheid voor de verwaandheid van Lumberjack in feite nul. ‘Ik waardeer het aanbod. Maar het antwoord is nee.’

Hij doet een stap naar me toe en ik doe er een achteruit. ‘Waarom niet?’

Hij is wel een doorzetter, dat moet ik hem nageven. Ik probeer niet te zuchten. ‘Ik ga eigenlijk niet uit met ijshockeyspelers.’

Hij grijnst. ‘Zoiets had ik al over jou gehoord. Misschien heb je gewoon nog niet de wáre ijshockeyspeler ontmoet.’

Arrogante eikel. ‘Je bent een geweldige teamgenoot, Jack, maar alles daarbuiten zou echt een heel rare dynamiek voor het team kunnen opleveren, weet je? Relatie op het werk en dat soort dingen?’

‘Ach, kom nou, babe.’

Babe? Bábe?

Achter me zuigt Molly haar adem in.

‘O jee,’ mompelt Darla.

“Babe”, Lumberjack? Meen je dat nou? Ik ben je “babe” niet. Heb je enig idee hoe minachtend en kleinerend dat is?’

Lumberjack houdt zijn handen omhoog voor zijn borst en doet een stap terug. ‘Hé, rustig maar,’ zegt hij. ‘Je leek altijd zo cool, Holland.’

Hij draait zich om, slaat zijn tas over zijn schouder en is de deur al uit voordat ik een andere reactie kan verzinnen dan ‘fuck you’. Ik kijk hem met open mond na, met mijn hand zo strak om de hete beker koffie dat ik me brand.

Iemand pakt het bekertje van me over en zet het op de toonbank. Hot Sauce. Natuurlijk. Precies wat ik op dit moment nodig heb. Ik was hem eigenlijk helemaal vergeten.

‘Je knijpt die beker nog kapot als je niet uitkijkt, Dutch,’ zegt hij. Zijn ogen landen een paar seconden op mijn T-shirt, en schieten dan weer terug naar mijn gezicht. ‘Wat is er? Vind je het niet fijn om vergeleken te worden met een grote blauwe os?’

‘Waar heb je het over?’

‘Babe, de grote blauwe os? Dat beeld van die blauwe os en “Lumberjack” Paul Bunyan dat in Brainerd staat? Gaat er geen belletje rinkelen? Je woont al je hele leven in het noorden.’

‘Jaja, ik snap het al.’

Carter komt de hal binnen gestoven en rinkelt met zijn sleutels naar me. ‘Holls, kom op, we gaan,’ roept hij, en ik vind het prima om Hot Sauce Millard en zijn stomme verwijzingen naar dat suffe standbeeld achter te laten.

Maar hij loopt achter me aan door de hal, de deur uit en de vrieskou van de januariavond in, en over het parkeerterrein.

Helemaal tot aan Carters Suburban.

Ik draai me met een ruk om. ‘Wat ben je aan het doen?’ bijt ik hem toe. ‘Waarom volg je me?’

‘Ik rij mee.’ Hij lacht, pakt mijn sporttas en gooit hem achterin. ‘Mijn pick-up is bij de garage. Ik krijg een lift.’

En ik krijg geen moment rust.